

OVERSTUUR

een rallythriller

OVERSTUUR

een rallythriller

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp: Ton Kalter, coverfoto Tim van Dooremalen

ISBN: 9789402136630

© Ton Kalter

Overstuur:

-In de war zijn, van streek zijn.

-In tegenstelling tot onderstuur, heeft bij overstuur de achterkant van de auto de neiging om de voorkant in te halen. Overstuur kan zich aankondigen, maar ook plotseling opkomen, wat gevaarlijk kan zijn in het geval van ongeoefende bestuurders. In geval van geoefende bestuurders, is er sprake van volop genieten.

Wat het ook was, het maakte lawaai. Een irritant lawaai, waar elk weldenkend mens een eind aan wilde maken. Rechercheur Jan van Schie vormde daar geen uitzondering op. Loom bewoog hij zijn arm richting de bron van het lawaai en drukte op de snooze-knop van de wekker. Dat had niet het gewenste effect. Het lawaai bleef aanwezig. Traag opende hij een oog en gluurde naar de zojuist door hem betastte wekker.

“Waarom maakt dat verrekte ding nog steeds lawaai” vroeg hij zich slaapdrongen af.

“En waarom maakt dat ding om 3.13 uur zoveel lawaai”. Voor het kwartje viel, verliepen er nog een lawaaiige seconde of tien.

“Shit, het is mijn telefoon”.

Hij pakte gezien het tijdstip en zijn toestand, toch nog redelijk snel zijn slimme telefoon.

“Met Jan” bracht hij met een donkerbruine slaapstem uit. Hij was een echt ochtendmens maar aan gestoord worden in zijn diepe slaap, had hij een grondige hekel.

“Baas, met Pieter”.

Pieter Buismans was Jan's assistent. Over het algemeen een aardige jongen maar hij had er een handje van om op de meest onmogelijke tijdstippen te bellen. Daar kon hij uiteraard niets aan doen, maar vervelend was het wel.

“Waarom stoor je mij weer eens op een onmogelijk tijdstip?”

“De plicht roept, we hebben een dode man in een veel te dure auto gevonden”.

“Waar?”

“Op industrieterrein de Peel, vlakbij die garage waar je zo vaak rondhangt”.

“En hoe duur is die auto?”

“Hoe moet ik dat nou weten?”

“Omdat jij zei dat het een dure auto is”.

“Duh”.

“Ik ben er in 15 minuten”.

Ondertussen was hij aardig wakker en sprong, redelijk soepel voor zijn 51 jaar, zijn bed uit. Al die uren sportschool begonnen zich uit te betalen. Althans dat vond hijzelf. Wellicht dat zijn omgeving nog steeds zijn iets te grote buik zag. Snel hees hij zich in een spijkerbroek met bijpassende trui en liep beneden. Hij opende de voordeur en net als vele keren daarvoor moest hij glimlachen. Daar stond zijn “stoere” spaardiesel van de zaak. Zo’n wonder van zuinigheid, althans op papier. Hoe hij ook zijn best deed, het beloofde gemiddelde verbruik bleef onbereikbaar. Wel was het een automobiel waar elk sprankje rijplezier zorgvuldig was uitgefilterd.

“Daar ga ik weer met mijn zorgvuldig opgebouwde imago van autoliefhebber, op weg in iets waar ik niet in gezien wil worden” dacht hij.

Auto’s, daar kon hij uren over praten, over lezen en naar kijken. Zelf reed hij in een aangenaam fijne en natuurlijk snelle Ford. In zijn spaarzame vrije tijd werd er regelmatig enthousiast gestuurd in dit wonder op wielen. Enkele van zijn burens hadden hem proberen duidelijk te maken dat die Ford wel een heel opzichtig geval was, maar dat vond Jan een kwestie van smaak. En over smaak viel niet te twisten. Basta. Hij opende het portier van zijn donkerblauwe dienstauto, kroop kwiek achter het stuur en startte de auto. Het teleurstellende genagel deed zijn liefhebershart een beetje pijn.

“De buurt zal weer blij met mij zijn” dacht hij.

“Maar aan de andere kant ben ik o zo goed bezig voor het

milieu”.

Jan moest glimlachen om zijn eigen sarcastische gedachte. Hij reed de wijk uit, een typische rijtjeswoningenwijk. Het maakte hem niet uit. Een huis had nooit veel betekenis voor hem gehad. Hij was bijna nooit thuis. Veel meer dan slapen en eten, deed hij er niet. Waarom zou je dan een kast van een vrijstaand huis hebben?

Het was vijf minuten rijden. Veel te kort om het dieselaggregaat op temperatuur te krijgen. Het regende flink, wat het er niet echt aangenamer op maakte. Toen hij vlak bij de doorgegeven plaats was, zag hij de blauwe zwaailichten al. Het was druk, maar een moord was hier ook zeer zeldzaam. Hij parkeerde langs de kant van de weg, stapte uit en groette Pieter, zijn zakelijke steun en toeverlaat en parttime wekdienst.

“Hoi Jan, jij bent er snel bij”.

“Inderdaad, kwiek en soepel als altijd”.

“En dat voor jouw leeftijd”.

“Ja, jonge man spot maar met de oudere medemens”.

“Sorry youngtimer”.

“En wat hebben we hier Pieter?”.

“Een jonge man in zo’n veel te dure benzineslurper”.

“Oh, je bedoelt een snelle auto”.

Pieter had niets met dure auto’s, sterker nog hij haatte auto’s. Hij vond ze het grootste gevaar voor het milieu. Zelf had hij er wel een maar dat bracht zijn beroep met zich mee. Hij reed er zo min mogelijk mee. De fiets was zijn vaste vervoermiddel. Jan liep richting de tent, die al over de auto was gezet. Persvrijheid vond hij prima maar er waren grenzen. Hij vond het walgelijk dat er foto’s van ongelukken binnen enkele minuten op sociale media circuleerden, zonder elk greintje respect voor de nabestaanden. Hij hield helemaal niet van kamperen maar

met deze tent was hij blij. Mooi uit het zicht van zoekende lenzen. Goed geregeld door de vaste club medewerkers. Vrolijk groette hij enkele bekende politieagenten en liep de tent in.

“Dus”, fluisterde Jan.

De auto was wit, zwaar bespoilerd, een fantastisch ontwerp, geweldige wielen en heel toevallig zijn favoriete auto. Talloze uren had hij op Youtube naar beelden van de auto zitten kijken. En dat geluid. De auto stond stil maar hij kon het hysterische schreeuwen van de Metzger-motor horen. Briljant. Hij kreeg kippenvel.

“Een Porsche 911 GT3 RS 4.0, die zie je niet vaak”.

Hij vond het een geweldige auto. Omdat er maar een beperkt aantal gemaakt waren, lag de vraagprijs voor een tweedehandsje al ver boven de originele prijs. Ondanks zijn niet vervelende salaris, zou deze auto altijd een droom blijven of een wens. Wellicht dat een keer op “de tiende van de maand”, het geluk hem zou toelachen. Hij wist dan zeker wat hij als eerste zou kopen. Jan genoot even van het lijnenspel van de auto en de bruutheid, die de auto uitstraalde. Vlak naast hem hoorde hij een vrouw lachen. Hij kwam weer bij zinnen. Meredith de Boer keek hem geamuseerd aan.

“Je staat in jezelf te praten en bijna te kwijlen Jan”.

“Heb je tissues bij je?” zei Jan lachend.

“Uiteraard, ik ken jou toch”.

“Jij bent altijd goed voorbereid”.

“Ja, dat is een vrouwendingetje”.

Ze lachten beiden. Voor een buitenstaander moet dat vreemd hebben geleken. Lachen bij een lijk. Meredith werkte bij de technische recherche en Jan kwam haar vaak tegen. Ze was 27 jaar en een topper in haar vak. Ze had dezelfde humor als Jan en hij mocht haar graag. Jan had

grote waardering voor haar baan. Ga er maar eens aanstaan: op basis van soms hele kleine snippertjes bewijs, kon een dader worden veroordeeld. Op televisie waren er diverse CSI-series, waar elke moord, hoe ingewikkeld ook, binnen 41 minuten werd opgelost en elke dader ook overal en vooral veel DNA achterliet. De werkelijkheid was een stuk weerbarstiger. DNA was niet zo zaligmakend en onderzoeken duurden soms jaren. Maar ja, daar heeft het snelle Hollywood geen boodschap aan. Hij kon zich dat ook wel voorstellen: een langdradige film over een langdradig onderzoek zou de kassa's van de filmmaatschappijen niet voldoende doen rinkelen.

“Wat hebben we hier Meredith?”

“Een erg dure auto met een erg jonge bestuurder die het niet meer doet. Hij is met een schot in het hoofd gedood en de schutter heeft de huls meegenomen, want ik kan geen huls vinden”.

“Klinkt als een professional”.

“Dat was ook mijn eerste gedachte Jan”.

“Verder is het opvallend dat het raam van de auto openstaat terwijl het regent en koud is. Onder de auto is het droog dus de auto staat hier al even want het regent al sinds het begin van de nacht”.

“Oke” zei Jan.

“Wie heeft de auto ontdekt?”

“Een beveiliging die zijn ronde deed, heeft het gemeld”.

Jan liep naar de bestuurderskant van de auto toe en keek door het openstaande raam. Hij zag het lichaam van een man, dat door het inregenen behoorlijk nat was geworden. De ruit aan de bestuurderskant was compleet vernield. Het gezicht van de dode was schuin weggezakt en Jan moest naar de andere kant van de auto lopen om het goed te kunnen zien. Hij opende de deur aan de passagierskant en

bukte naar binnen. Het was inderdaad een jonge man. Gezien de kleding en sieraden die het slachtoffer droeg, moest het een rijke jongeman zijn maar dat had de auto al verraden. Jan trok twee rubberen handschoenen aan en draaide het gezicht van de dode langzaam naar hem toe. Het was direct overduidelijk dat het schot de linkerslaap van het slachtoffer was binnengedrongen. Rechts van het hoofd was geen wond, dus de kogel moest nog in zijn hoofd zitten. Jan keek rond in de auto maar daar was niets bijzonders te zien, behalve het prachtige interieur van de sportwagen. Jan keek nog een keer goed naar de dode jongeman en toen schrok hij.

“Dat zal toch niet waar zijn?”

“Wat zal niet waar zijn?” vroeg Meredith.

Jan keek nog een keer goed naar het lichaam. Hij vergiste zich niet, daar was hij zeker van.

“Ik ken hem”.

“Dat meen je niet”.

“Jazeker wel”.

“Wie is dit dan?”

“Dit Meredith, is Jack van Middelaar”.

“Jack wie?”.

“Jack van Middelaar, het grootste rallytalent uit de Nederlandse rallygeschiedenis”.

Jack van Middelaar, 26 jaar oud toen hij dood werd gevonden, gold niet alleen in Nederland als een uitzonderlijk talent. Ook ver buiten de grenzen van het kleine landje aan de zee, stond hij in de belangstelling. Hij ging altijd gelijk hard in een auto, ook al reed hij die voor de allereerste keer. Dat talent had hij altijd al gehad. Als klein jochie stapte hij ooit eens in een kart en binnen een paar ronden reed hij al met de besten mee. Dat ging zijn hele leven al zo. Alles kwam hem als het ware aanwaaien, hij hoefde er geen moeite voor te doen. Hij was daarnaast ook nog de zoon van Henk van Middelaar, een extreem geslaagd zakenman, inmiddels in ruste en ruim zittend in een aanzienlijke slappe was. Hij had zijn zoon altijd financieel ondersteund in zijn autosportcarrière. Na een aantal jaren karten, had Jack rondgereden in diverse raceklassen op Zandvoort. Maar in deze vaak winderige plaats al aan de zee, was hij tot de conclusie gekomen dat rijden op een circuit toch niet echt iets voor hem was. Hij wilde meer afwisseling, meer uitdaging, meer gevaar. Dat vond hij niet in steeds dezelfde ronde rijden. Hij vond uiteindelijk wat hij zocht in de rallysport. Hij was eens met een vriend van hem meegegaan naar een niet bijzonder opvallend industrieterrein in Amsterdam. Daar werd een rallysprint verreden. Zijn vriend had hem uitgelegd wat de bedoeling was en Jack had die middag volop genoten. Dwars gaan met auto's, hard gaan met auto's op de openbare weg daar had hij nog nooit van gehoord maar dit leek hem prachtig om te doen. Er werden zelfs rally's verreden op buitenwegen, in bossen, op onverhard. Jack zag daar direct de uitdaging van in. Enkele weken later haalde hij na een korte cursus zijn rallylicentie. Dat het

voor hem een makkie was is een understatement. De “cum laude” droop van zijn licentie af. De instructeurs zagen direct zijn talent en vertelde dat hij daar iets serieus mee moest gaan doen. Vanaf die dag stond zijn leven in het teken van de rallysport, uiteraard mogelijk gemaakt door een bijdrage uit de bodemloze schatkist van zijn pa. Henk vond de nieuwe wending van de sportieve carrière van zijn zoon wel vermakelijk. Vroeger had hij zelf ook nog het stuur van een rallyauto ter hand genomen. Hij had deelgenomen aan diverse Nederlandse wedstrijden in de jaren negentig van de vorige eeuw. Henk moest lachen, hij werd oud en daarbij hoorde het frequent terugdenken aan vroeger. Hij had altijd in topwagens gereden want geld was geen probleem. Zijn favoriete auto was de Ford Escort Cosworth. Wat een brute bak was dat. Zelfs een leek kon zien dat met zo’n auto niet te spotten viel. En mocht er nog een enkele leek zijn die dat niet zag, dan werd die wel wakker geschud door de over bemeten taartschep op de achterkant van de auto. Of was het een picknicktafel? En dan was er nog dat hemelse geluid. Henk voelde zich bevoorrecht om in zoiets moois te kunnen rijden. Hij had niet echt een serieuze deuk in een pakje boter kunnen rijden, want in tegenstelling tot zijn zoon, moest hij het niet van zijn talent hebben. Toch eindigde hij wel eens bij de beste tien. Hij had zich wel elke wedstrijd goed vermaakt. Meedoen is belangrijker dan winnen, De Coubertain, stichter van de moderne Olympische Spelen, had gelijk vond Henk. Hij had ook nooit de illusie gehad om te kunnen winnen. Hij reed tegen mannen als Doctor, Vink, Vossen, Van den Hoorn, De Jong en natuurlijk Bosch en lag al voor de start een straatlengte achter. En dat maakte hij niet goed, ook niet door in topmateriaal rond te rijden. De genoemde mannen, dat waren grote namen in hun tijd,

erg snelle mannen. Ondanks dat, genoot Henk toch met volle teugen. Na een jaar of drie had hij het wel gezien en had zich, precies tegenovergesteld aan zijn zoon, gestort op het racen op het circuit. Dat ging hem toch wat beter af. Hij volgde de rallycarrière van zijn zoon nauwlettend en zag al snel dat Jack uitstekend op zijn plaats was in deze sport. Net zoals Henk zijn handel had aangepakt, ging hij nu ook zeer voortvarend aan het werk. Er werd direct een rallyteam opgezet, de beste mensen werden aangenomen, er werd een topauto gekocht en de beste spullen werden aangeschaft. Aan de basis zou het niet liggen, Jack moest het nu afmaken. En hij stelde zijn vader uiteindelijk niet teleur. Hij kwam zelfs verder dan zijn vader ooit gehoopt had en kwam zelfs verder dan een Nederlandse rallyrijder ooit gekomen was. Hij schreef geschiedenis, Nederlandse rallygeschiedenis. Maar niet zoveel als hij gewild had.

Jan van Schie kwam, na zijn ongeplande nachtelijke bezoek aan zijn favoriete auto, op het bureau aan. Het was gevestigd in een mooi, statig gebouw in hartje Utrecht. Een mooie plaats voor een politiebureau. Midden in het centrum waar alles gebeurt. Alleen het vinden van een parkeerplaats was soms een groot probleem. Ook deze keer werd het een kleine expeditie. Hij liep naar het bureau en dacht nog even aan de afgelopen nacht. Hij was nog steeds een beetje onder de indruk van de identiteit van het slachtoffer.

“Dat zal storm aan reacties te weeg brengen op de rallygerelateerde sociale media” dacht hij. Nadat hij de drie trappen naar zijn kantoor vlot had beklommen, leve de sportschool, deed hij de deur open en groette zijn collega’s.

“Een hele goede morgen heren”.

“Goede morgen baas” klonk het in koor.

Het koor van maar liefst twee leden bestond uit Pieter Buismans, een ambitieuze jongeman van 29 en Sam Strooper 10 jaar ouder dan Pieter en de rust zelve. Jan mocht zijn collega’s erg graag. Het drietal verschillende enorm van karakter en interesses maar het team functioneerde uitstekend. Het mocht dan een oud en afgelebbard cliché zijn, maar samen waren ze meer dan drie.

“Klopt het dat je het slachtoffer kende Jan?” vroeg Sam.

“Jazeker, maar niet persoonlijk maar ik heb hem diverse malen voorbij zien komen op de rallypaden”.

Pieter maakte een afkeurend geluid.

“Daar gaan we weer met die rallyafwijking van je”.

In plaats van auto’s, was voetbal zijn ding, meer precies,

PSV was zijn ding. Sam moest lachen. Hij vond alles best. Hij was als het ware de lijm van het team als het om auto's ging. Over voetbal had hij ook geen uitgesproken mening. Eigenlijk had hij helemaal niets met sport. Jan en Pieter konden het zich niet voorstellen. Wat zou een leven zijn zonder sport?

"Het slachtoffer is Jack van Middelaar, 26 jaar en geldt, nou ja, gold als het grootste Nederlandse rallytalent ooit" zei Jan.

"Dat zal heel wat onrust veroorzaken in het rallywereldje" zei Sam.

"Daar ben ik van overtuigd".

"Ik heb nog niets voorbij zien komen op Twitter" zei Pieter.

Jan vond het wel toevallig dat juist hij bij deze zaak betrokken was geraakt. Hij was al ruim 25 jaar een fanatieke rallyvolger en probeerde zoveel mogelijk wedstrijden te bezoeken. Hij deed dat met een groep rallyvrienden, die hij ooit langs de proeven had ontmoet. Ze waren inmiddels wel iets meer dan alleen rallyvrienden geworden. Door zijn beroep was Jan regelmatig verhinderd om alle rally's te bezoeken die hij wilde, maar dat vond hij niet zo erg. Hij hield ook van zijn werk. Het was hem gelukt om de perfecte mix tussen werk en privé te vinden. Het maakte hem erg tevreden.

"Sam, wil jij een persbericht opstellen en mij dat laten lezen?" vroeg Jan.

"Zeker".

Sam was een meester in de Jip-en-Janneke-taal en kon over elk onderwerp een begrijpelijke tekst schrijven. Erg handig want Jan had een hekel aan schrijven. Hij was bewust van zijn beperkingen.

"Pieter, wil jij nagaan of er op het industrieterrein

bewakingscamera's bij bedrijven hangen, en de beelden opvragen".

"Sure boss".

Jan pakte zijn telefoon en zocht het nummer van de technische recherche. Meredith had die nacht haar onderzoek afgerond en Jan was benieuwd naar de eerste bevindingen.

"Hallo, met Meredith".

"Dag schoonheid, je spreekt jouw grootste fan".

"Dag oude man".

"Eenenvijftig is niet oud hoor, jongedame".

"Dat vind jij".

"Heb je al iets voor mij?"

"Eigenlijk niet meer dan dat kapotte raam. De kogel zal ik onderzoeken zodra die uit het lichaam verwijderd is".

"En geen DNA of vingers?"

"Nee, helaas heb ik nog niets".

"Zal ik Grissom van CSI dan maar bellen?" plaagde hij.

"Je moet doen wat je niet laten kunt".

"Dan vertrouw ik toch maar op jouw kunde".

"Dat is aardig, Jan".

"Maar we hebben dus niet echt veel".

"Nee, niet echt, de dader is zeer zorgvuldig geweest".

"Dan zal het allemaal wel weer van mij moeten komen".

Meredith lachte.

"Dan komt het vast wel goed. Of zal IK dan Grissom maar bellen?"

"Tut".

"Ok, ik laat het jou doen. Zo'n oude man als jij, barst natuurlijk van de ervaring".

"Ik ben niet oud".

"Je mag daar een eigen mening over hebben".

"Dank je. Laat je mij het weten als er meer bekend is over

de kogel?"

"Uiteraard".

"O Jan, de papieren die het slachtoffer op zak had, bevestigen inderdaad dat het om Jack van Middelaar gaat".

"Prima, dank je wel".

Jan verbrak de verbinding.

Zoals in elke zaak, begon hij ook nu met het pakken van een A3 formaat papier en plakte dat vast op een bord aan de muur. Hij was nog van de oude stempel. Terwijl de jeugd en de niet meer zo jeugdigen maar ook nog niet zo ouden, vooral op tablet en laptop keken, hield hij van papier en het schrijven daar op. Je kon mooie dwarsverbanden aangeven en notities maken en dat ook direct terugvinden, zonder te hoeven scrollen of swipen. Uiteraard kon dat ook met een computer maar de combinatie Jan en computer was geen gelukkige. Maar daar had hij Sam en Pieter voor. Hij begon het vel papier te vullen met alles wat hij wist van Jack van Middelaar. Rallytalent, 26 jaar, niet geliefd in de rallywereld, rijk. Hij maakte er maar puissant rijk van. Mooi woord trouwens puissant. Hij hield van mooie woorden. Vader Henk was een vaste bewoner van de bovenste regionen van de Quote 500. Hij had Jack nog nooit persoonlijk gesproken. Dat niet geliefd was dan ook geen eigen waarneming maar meer een beeld dat hij op basis van de sociale media van de jongen had gevormd. In interviews kon hij nogal eens arrogant overkomen. Jan zag dat toch iets genuanceerder. De scheidslijn tussen arrogantie en volledig bewust zijn van eigen kunne en dat actief uitdragen, was een zeer dun lijntje, dat iedereen anders kon invullen. Zeker in Nederland mocht je vooral niet zeggen, dat je ergens goed in bent. Hij dacht nog een tijdje na, maar verder wist hij

niets van Jack.

“Pieter, wil je als je klaar bent met je cameraopdracht eens kijken wat je over Jack en zijn familie kunt vinden op het wereld wijde web?”

“Natuurlijk, ik ga direct aan de slag”.

Sam stond op en liep naar het bureau van Jan toe. Hij legde een A4-tje voor zijn neus met een korte tekst.

“Wat vind je hiervan Jan?”.

Jan zette zijn bril af, iets met slechte ogen en leeftijd, en las het persbericht.

Op 4 maart om 02.30 werd op industrieterrein de Peel in Utrecht een lijk in een auto aangetroffen. Het gaat om een jonge man die door een kogel om het leven is gekomen. De identiteit van het slachtoffer is nog niet bekend. De politie vraagt getuigen zich te melden bij bureau Utrecht.

“Prima” zei Jan, “gooi het maar op de mail naar de pers”.

“Ok”.

“Als je dat gedaan hebt, gaan we naar Eindhoven om zijn familie in te lichten”.

“Prima”.

Enkele minuten later verlieten Jan en Sam het kantoor en stapten in de auto van Jan. Uiteraard stuurde Jan zelf. Deze auto mocht dan wel niet tot zijn favoriete auto's behoren, een leuk stukje sturen liet hij zich niet afnemen. In welke auto dan ook. Hij startte de zelfontbrander en tegelijkertijd schalde ook een hele fijne gitaarsolo door het interieur van de auto. Sam keek verschrikt en bedenkelijk.

“Wat is dat voor herrie”.

“Dat is Breaking the spell van Pendragon, echt geweldig”.

De muzieksmaak van Jan en Sam lag mijlener uit elkaar.

Jan vond zichzelf een groot muziekliefhebber en

connaisseur van de progressieve rockmuziek, prog voor

intimi. Sam zat aan het andere kant van het spectrum. Als

hij dan al muziek moest luisteren dan het liefst het Nederlandse levenslied of iets *middle of the road*-achtigs. Elektrische gitaren waren volgens hem geen muziekinstrument maar slechts een bron van geluidsvervuiling. Ieder zijn smaak uiteraard. Niet iedereen kan hetzelfde leuk vinden. Uit puur mededogen van zoveel muzikaal onbenul van zijn collega, zette Jan radio 1 op. Hij zag in zijn ooghoek Sam een zuchtje van verlichting slaken. In het eerste nieuwsbulletin werd al melding gemaakt van de moord in Utrecht. Hopelijk hielp dat om de getuigen in rijen van drie richting het bureau te dirigeren. Maar Jan had er een hard hoofd in. Hoeveel mensen bevinden zich midden in de nacht op een verlaten en druilerig industrieterrein in Utrecht?

De rit naar Eindhoven verliep voorspoedig en met behulp van het navigatiesysteem, was de woning van Van Middelaar snel gevonden. Het was ook niet echt over het hoofd te zien. Het was een kapitaal landhuis met veel bijgebouwen en een lange oprijlaan. De oprijlaan was afgedekt met grind. Jan werd enthousiast. Even waande hij zich op een rallyproef maar zijn saaie navigator en dito auto brachten hem terug naar de teleurstellende werkelijkheid. Dus hij hield zich in en reed rustig richting het huis.

“Wat een kast van een huis” zei Sam.

“Dat kun je wel stellen” was Jan’s antwoord.

Hij parkeerde de auto in de buurt van de voordeur en samen liepen zij de best nog vele meters richting de bel rechts naast de voordeur. Na op de bel te hebben gedrukt, klonk een stukje Bach door de hal, die duidelijk als klankkast diende. Dat was nog eens een gewichtig belgeluid. Henk van Middelaar deed zelf open. Een gedistingeerde man met een open maar wel afstandelijke